

ข่าวรามคำแหง

ปีที่ 7 ฉบับที่ 24
ปีการศึกษา 2520
15 ตุลาคม 2520
รวม 75 ฉบับ

RAMKHAMHAENG UNIVERSITY NEWSLETTER

เพื่อเป็นสื่อกลาง
ระหว่าง
มหาวิทยาลัยกับนักศึกษา

พระปิยมหาราชองค์ที่ 5

พระบรมราโชวาท ของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน

ปัจจุบันนี้ในต่างประเทศมีทฤษฎีเกิดขึ้นว่า การเกิดล้มและการทำลายสิ่งที่มีมาแต่ก่อน เพื่อเริ่มต้นสิ่งใหม่ด้วยวิธีการรุนแรง เป็นการแสดงปัญญา เป็นการสร้างสรรของผู้มีการศึกษาสูง จึงเป็นที่น่าสนใจและน่าทึ่งยิ่งขึ้นพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ ให้ทราบถึงส่วนดีและส่วนเสีย โดยเฉพาะผู้ที่มีความรู้ มีสติปัญญา ควรจะได้ศึกษาวิจัยเป็นพิเศษให้เห็นจริงว่า การทำลายสิ่งที่มีอยู่แล้วเพื่อสร้างสิ่งใหม่ จะได้ผลดีแน่นอนหรือไม่ เพราะในบรรดาสิ่งเก่า ๆ ที่จะทำลายให้หมดสิ้นไปนั้น ย่อมต้องมีสิ่งที่ดีรวมอยู่ด้วย นอกจากนี้สิ่งที่ดีสร้างขึ้นใหม่ควรจะทำด้วยวิธีการอันละมุนละม่อม และด้วยความรู้ ความศุภมรอบคอบ ประกอบด้วยเหตุผล ให้อุทิศช่วยร่วมมือกันแก้ไขสิ่งที่ดีควรแก้ไข ส่งเสริมสิ่งที่ดีควรส่งเสริม พร้อมกับสร้างสิ่งที่ดีควรสร้างใหม่ให้เกิดขึ้นตามที่ต้องการ

เป็นที่น่าสังเกตว่า ประเทศไทยประชาชนพลเมืองมีความสามัคคีกลมเกลียวกันดีมีระเบียบวินัยดี ประเทศนี้จึงเจริญและอยู่ในฐานะดี ยิ่งมีความสมัครสมานกลมเกลียวกันมากขึ้น ก็ยิ่งเจริญมาก จึงเห็นได้ว่าความสามัคคีกลมเกลียวกันในระหว่างคนในชาติและความเข้าใจราชการเป็นระเบียบวินัย ย่อมเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่ง ที่จะช่วยนำประเทศชาติสู่ความวัฒนาถาวร

ถ้าอดีตเป็นบทเรียนสำหรับปัจจุบันและอนาคตแล้ว พระราชภารกิจในการบริหารแผ่นดินของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ จะเป็นสิ่งที่มีคุณค่าประโชชน์และมีคุณค่าเป็นอย่างยิ่งสำหรับคนปัจจุบัน เพราะความเป็นมนุษย์นั้นย่อมกระทำในสิ่งที่ชั่วช้าอยู่เสมอดี ทั้งอดีต ปัจจุบันและต่อไปในอนาคตด้วย ผู้ที่เป็นนักปกครองที่ชาญฉลาดเท่านั้นที่จะนำอดีตที่มีค่ามาปรับปรุงงานในปัจจุบันให้ได้ผลดี สิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ในพระราชดำรัสที่จดหมายเหตุ พระราชกิจจานุเบกษา และพระราชพิธีอัญเชิญฯ ก็ดี ด้านแต่มีคุณค่าประโชชน์อย่างยิ่งสำหรับคนรุ่นหลัง

ความที่จะกล่าวต่อไปนี้อยู่ในบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งเจ้าฟ้าพระมหากษัตริย์ทรงพยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข หากที่บุคคลอื่นสามัญชนจะมีใฝ่ใฝ่ราชูปถัมภ์ซึ่งเช่นนั้นจะทำให้ ความอันเป็นข้ออันอันถึงความรับผิดชอบต่อพระราชภารกิจอย่างสูงเช่นนี้ปรากฏอยู่ในพระบรมราโชวาทที่ทรงพระราชทาน เจ้าฟ้ามหาวชิรุณหิศ ความว่า "...อย่าถือว่าเกิดมาเป็นผู้ต้องถือว่าตัวเกิดมาสมควรสำหรับจะเหยียดแยกเทียมไต่ ทำการที่หนัก การซึ่งจะมีวาสนาต่อไปนั้น เป็นความทุกขที่มีใช้ความสุข..." แสดงว่าพระองค์ทรงเข้าใจพระทัยในพระราชภาระ

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ ทรงไม่พระทัยใน การทหาร และพยายามส่งเสริมการทหารทุกวิถีทาง เพราะเชื่อว่า ทหารนั้นเป็นผู้รักษา ทรนมีพระราชดำรัสถึงองคมนตรีว่า "...แห่งใจทุกประเทศทั่วโลกแต่โบราณมาย่อมยกย่องว่า ทหารเป็นเจ้าภาพที่มีเกียรติอย่างสูง เกียรติยศใหญ่... ทหารเป็นผู้แปลกจากใจ ก็เพราะเป็นผู้มีความสัจย์ซื่อมั่นในธรรมของทหาร คือ ใช้ศีลธรรมในการที่สั่งใจไว้ เช่น วิชาชาติ ศาสนา และบ้านเมือง เป็นต้น..." (พระราชดำรัส พ.ศ. 2446 หน้า 176) จึงเห็นได้ว่าทหารมีธรรมของทหารมาแต่ดั้งแต่อดีตกาลจนถึงปัจจุบัน เพราะเรามีกษัตริย์

พระราชดำรัสที่ทรงคุณค่าอีกอย่างหนึ่งก็คือ พระราชดำรัส เมื่อ พ.ศ. 2440 ที่ทรงพระราชทานนักเรียน ความว่า "...เราจึงได้ศึกษาเขียนหนังสือให้ฟังนึกในใจไว้ว่า เราไม่ได้มาเรียนจะเป็นฝรั่ง เราเรียนเพื่อจะเป็นคนไทยที่มีความรู้เสมอ

มากที่ไปเรียนเมืองนอก แล้วปฏิบัติตนไม่เป็นขึ้นเป็นอัน กลับมาบ้านเมืองของตนก็ทำได้ ทดลองทำอย่างโน้นอย่างนี้เขียนแบบฝรั่ง ตามกันเขาไปโดยไม่มีความคิดริเริ่ม จึงทรงมีพระราชดำรัสตักเตือนไว้ก่อน

ในเรื่องการบริหารราชการแผ่นดินในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ มีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย ทำให้ราษฎรมีความทุกข์เดือดร้อน รัชกาลที่ 5 ทรงจัดปัญหาต่าง ๆ ให้ผู้ว่าราชการเมืองต่าง ๆ ทั่วราชอาณาจักรไปสำรวจหาสาเหตุของปัญหาเหล่านั้นจะสำเร็จรวดเร็ว เช่น เรื่องที่ทำให้ราษฎรเดือดร้อนในการทำนาทึบ เช่น การลิดขโมยข้าว ราษฎร รัชกาลที่ 5 จะรับสั่งให้คิดหาวิธีแก้ปัญหานี้ให้ "...พระเนตรพร อ่าเบอกเมืองกาญจนบุรี ว่าด้วย ผู้ริษาคึงพวกกำเริบที่ป่าเขาวิเศษ คุ่มแห่งราษฎรลิดกระบือ มาร้องหลายคน กรมการไปจับค้อผู้ได้ตัวบ้างหนีบ้าง ถ้าง่วงหัวหน้ผู้ริษาคึงไปสุพรรณ ถ้าชำระได้ความประการใดจะบอกครั้งหลัง..." (จดหมายเหตุพระราชกิจจานุเบกษา - วันที่ 3846) เรื่องโจรผู้ร้ายนั้นเมื่ออยู่ทุกทุกทุกสมมติ เพียงแต่ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในความเป็นอยู่ของราษฎรจะเห็นความทุกข์เดือดร้อนของราษฎรหรือไม่เท่านั้น

เรื่องการคิดดินบน หรือของกำนัลให้ผู้ใหญ่เพื่อตนเอง จะได้มีอำนาจหน้าที่สูงขึ้นหรือได้ผลประโยชน์ตอบแทนที่มากกว่า ในสมัยรัชกาลที่ 5 ก็มี การให้ของกำนัลพระเจ้าแผ่นดินนั้น ชื่ออะไรก็ตาม ต้องเป็นของมีราคาค่างวดมาก แต่ความรู้เท่าทันคน รัชกาลที่ 5 ไม่ทรงรับไว้ เพราะของเหล่านั้นเป็นมลทิน ก่อให้เกิดคำครหาในชาติได้ "...พระพลเมืองกำแพงเพชร ส่งมากับหลวงสุริยมาศ แขนหวนทับทิมมาไหว้วางหนึ่ง ไม่รับไว้ ให้คิดอ่านทำราชการโดยสุจริต วิชาตระกูลดีกว่าให้ของกำนัล..." (จดหมายเหตุพระราชกิจจานุเบกษา) เรื่องการหาของกำนัลมาให้เจ้านายหรือผู้มีอำนาจราชการอื่น เราต้องเห็นกันอยู่ในปัจจุบันเป็นตัวอย่าง ขนพระรัตนตรัยรับสินบน คีตทุกจนค้ายก็มี วันเกิดเจ้าใหญ่ นายโต มีกระเช้าดอกไม้เงินของชาวก็มีให้เห็น หรือวันเกิดคุณนายทั้งหลาย พวกเสียเงินพรินดิเงินตามมาเป็นของกำนัลมากมาย ใครที่อยู่ใกล้ชิดเจ้านายผู้มีอำนาจก็จะได้เห็นเต็มทั้งสองตา สำหรับพระมหากษัตริย์นั้น บารมีของพระองค์มากเกินกว่าจะเห็นแก่สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เหล่านี้

รทรับส่งนักศึกษาจากหน่วยสอบภาคเข้า ไปหน่วยสอบภาคบ่าย

เนื่องจากในวันที่ 25 และ 28 ตุลาคม 2520 จะมีนักศึกษาที่สอบภาคเช้าเสร็จแล้วต้องเดินทางไปอีกหน่วยสอบบ่นิ่งเพื่อสอบภาคบ่าย มหาวิทยาลัยด้วยความร่วมมือขององค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพฯ ได้จัดรถรับส่งนักศึกษาทุกเส้นทางในอัตราคนละ 2 บาท ดังนี้

- 28 ต.ค. 20 (1) จาก ม.ร. ถึงบดินทรเดชา (2) จากบดินทรเดชาถึงบางกะปิ (3) จากบางกะปิถึงห้วยขวางและพิบูลย์อุปโยภักดิ์ (4) จากห้วยขวางถึงปทุมคงคา, สุรศักดิ์มนตรี เทพศิลา และศิลาสุทอง

28 ต.ค. 20 จาก ม.ร. ถึงบดินทรเดชาและบางกะปิ นักศึกษาจะต้องตรวจดูสถานที่สอบของตนให้แน่นอน และดูป้ายต้นทางปลายทางที่วิ่งรถก่อนขึ้นรถ รถทุกคันจะออกเวลา 12.15 น.

คณะกรรมการประชาสัมพันธ์

PY 110

หนังสือคู่มือเรียนรวมและหาอ่าน พร้อมด้วยตัวอย่างคำถาม-คำตอบ กระบวนวิชา PY 110 มีจำหน่ายแล้วทั้งฝ่ายคณาจารย์และวิทยากร รวบรวมแล้ว 5 บาท
จึงส่งให้นักศึกษาผู้เรียน PY 110 ให้ทราบทั่วกัน

นางสาวสุวรรณี เกษมณี

รายการโทรทัศน์การศึกษา
มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ทางไทยทีวีสี ช่อง 9 สดทันที
ระหว่างวันที่ 4 ตุลาคม-4 พฤศจิกายน
2520
ทุกวันจันทร์-ศุกร์ เวลา 15.30-16.30 น.
(เว้นวันหยุดราชการ)

- วันอังคารที่ 4 ตุลาคม 2520
เรื่องความยุติธรรม โดย อาจารย์วีระศักดิ์ แสงสุข
 อาจารย์ประจำภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์
- วันพุธที่ 5 ตุลาคม 2520
เรื่องรวมชาติกับชีวิต ตอน 1 โดย ผศ.สมพร
 คำวงศ์, กรรมการประชาสัมพันธ์
- วันพฤหัสบดีที่ 6 ตุลาคม 2520
เรื่องกฎหมายทรัพย์สิน โดย ดร.ธีระ ศิริธรรมรักษ์
- วันศุกร์ที่ 7 ตุลาคม 2520
เรื่องสหกรณ์กับชีวิต โดย อาจารย์ร่วมศักดิ์ แก้วปลั่ง,
 อาจารย์โสภาพรหม, สุวรรณแสง, อาจารย์สุวรรณ, นาย
- วันจันทร์ที่ 10 ตุลาคม 2520
เรื่องจิตวิทยา โดย ดร.เจตนา วัฒนอินทร์, ดร.วิบูลย์
 วิเชียรโชติ
- วันอังคารที่ 11 ตุลาคม 2520
เรื่องคณะผู้บริหาร โดย อาจารย์ไพเชษฐ์ อินทวงศ์
 กรรมการประชาสัมพันธ์
- วันพุธที่ 12 ตุลาคม 2520
เรื่องธรรมชาติกับชีวิต ตอน 2 โดย ผศ.สมพร
 คำวงศ์, กรรมการประชาสัมพันธ์
- วันพฤหัสบดีที่ 13 ตุลาคม 2520
เรื่องป.พ.พ. กับชีวิต โดย ผศ.พรชัย สุวรรณ
 พันธุ์
- วันศุกร์ที่ 14 ตุลาคม 2520
เรื่องการพัฒนากรมสหประชาชาติ โดย นายสุกรี
 แก้วเจริญ, อาจารย์จุกา เขื่อนไทย
- วันจันทร์ที่ 17 ตุลาคม 2520
เรื่องจิตวิทยา โดย อาจารย์วิจิตรพรณี วัฒนสินธุ์,
 อาจารย์สิลา วิสิโรภัก, อาจารย์ศิริพันธ์ เพชรทองคำ
- วันอังคารที่ 18 ตุลาคม 2520
เรื่องภาษา โดย อาจารย์ประเสริฐ พิเศษศิริ
- วันพุธที่ 19 ตุลาคม 2520
เรื่องรวมชาติกับชีวิต ตอน 3 โดย ผศ.สมพร
 คำวงศ์
- วันพฤหัสบดีที่ 20 ตุลาคม 2520
เรื่องป.พ.พ. กับชีวิต โดย ผศ.สมฤทธิ์
 รัตนตรา
- วันศุกร์ที่ 21 ตุลาคม 2520
เรื่องสหกรณ์ โดย ผศ.จรินทร์ ธาณิรัตน์ และคณะ
- วันจันทร์ที่ 24 ตุลาคม 2520
เรื่องจิตวิทยา โดย อาจารย์มณฑล ศรีวงศ์, อาจารย์
 วาริณี รงค์ปราณี, อาจารย์สมพิศศรี ศรีประไพ
- วันอังคารที่ 25 ตุลาคม 2520
เรื่องความรู้ต่อคนไทย โดย อาจารย์สุมาลี นิยม
 มาภาพ และวราชนครีไทย น.ร.
- วันพุธที่ 26 ตุลาคม 2520
เรื่องรวมชาติกับชีวิต ตอน 4 โดย ผศ.สมพร
 คำวงศ์
- วันพฤหัสบดีที่ 27 ตุลาคม 2520
เรื่องกฎหมายสหกรณ์ประชาชน โดย อาจารย์เสาว
 ศิริเจริญ

รศ. ดร. อธิปไตย อภิศานต์
เมื่ออาจารย์ น.ร. อยากท้าววิจัย

ศาสตราจารย์ อธิปไตย อภิศานต์
 คณะมนุษยศาสตร์

ที่มา: อาจารย์ น.ร. 1 คน
 สภาบัณฑิต (ผศ.) อาจารย์น้อยธรรมดา ๆ
 เวลา: ปัจจุบันกาล
 สถานที่: มหาวิทยาลัยรามคำแหง คลองสามวา
 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

เมื่ออาจารย์ น.ร. คนหนึ่ง สมมติว่าชื่ออาจารย์ ก. หลังจาก
 ที่ได้ทำหน้าที่สอนและให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา น.ร. มา 4-5 ปี
 ก็ถูกกระหน่ำด้วยความรู้สึกร่วมกันของคนในหน้าที่ที่ยิ่งดังดังอยู่
 มิได้กระทำให้สำเร็จทุกอย่างไป นั่นคือท้าววิจัย นอกจากนี้อาจารย์
 ก. ยังถูกกระหน่ำโดยแรงผลักดันทางสังคมในเรื่องการเลื่อนวิทย
 ฐานะจากผู้บังคับบัญชาอยู่เนืองนิจ ยิ่งไปกว่านั้น อาจารย์ ก. มี
 ความต้องการทำวิจัยโดยเหตุผลส่วนตัวอีก เหตุผลอันหนึ่งคือ บรร
 ดาศเพื่อนอาจารย์ ก. ในมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ต่างทำกันแล้ว อาจารย์
 ก. พิจารณาแล้วคิดว่าตัวเองก็อยากแล้ว เห็นว่านิสัยนิสัยของตัวเอง
 มิได้พลั้งพลั้ง กล้านเนื้อคนองที่คงจะเจริญงอกงามก็อยู่ หากคน
 จะทำวิจัยก็ยอมได้ อาจารย์ ก. ก็จะมีของหนักเพื่อนฝูงที่คอยช่วย
 เยี่ยกันมา เวลาจะเจอเงินจะได้ใช้ปรำปรองเขาพูดคุยเรื่องวิจัย
 ไปได้

โดยอาศัยความอยากที่ตนเหตุผลอันดังกล่าวแล้ว อาจารย์
 ก. ก็จะทำวิจัย

แต่พอ น.ร. มีนิสัยนิสัยของอาจารย์ ก. ซึ่งมีลักษณะ
 อาจารย์ ก. พบว่าต้องใช้เวลาทำงานประจำวันสี่ห้าชั่วโมงในวัน
 ธรรมดา ปีแล้วปีเล่า และแม้ว่ากำลังเนื้อคนองของอาจารย์ ก. ยัง
 ไม่พอด้วยกับนักท้าววิจัยก็ไม่ได้ เขายังจมอยู่ในสภาวะข้างต้นแค
 ละครั้งเป็นระยะเวลาหนึ่งเดือนแล้ว จนแทบจะไม่เหลือเป็นเชื้อ
 เต็มไฟในชีวิตอีกในตัวอาจารย์ ก.

สิ่งที่ได้กล่าวมาแล้วว่า อาจารย์ ก. เป็นอาจารย์อยู่ในมหา
 วิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งจำนวนนักศึกษาจำนวนมาก จำนวนของนัก
 ศึกษาเห็นผลที่จะถูกนำมาใช้เข้าเป็นเหตุผลในการพิจารณาใน
 การที่จะทำอะไรและไมทำอะไร แต่ส่วนใหญ่จะเป็นประการหลัง
 เสียแล้ว การที่เริ่มสร้างสรรคดีเรื่องต่าง ๆ มักจะโดนข้ออ้างจำนวน
 นักศึกษาที่สอบได้ไม่ดี การเลือกดำเนินการตามวิธีที่คนทำกัน
 มากได้อาศัยจำนวนนักศึกษาเป็นฐานได้โดยไม่ต้องคิด สรร
 รุดอย่างนี้ก็ไม่อาจใช้ได้กับทุกเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้าน
 พัฒนาวิชาการของมหาวิทยาลัย ซึ่งจำเป็นต้องเจริญก้าวหน้าไป
 และถือเป็นหน้าที่หลักประการหนึ่งของมหาวิทยาลัย ซึ่งจะส่งผล
 ออกโดยงานวิจัยที่ตน เป็นภาระหน้าที่ซึ่งไม่ควรมีข้ออ้างหรือค
 ณะบดบังให้ผลละเลงไป หรือหากจะมีสิ่งใดมาทำให้ชะงัก ก็
 ขอบที่จะมีการพิจารณาถึงที่ควรวณนี้ร่วมกับ และหาทางขจัด
 ปัญหาในเบื้องต้น

ดังนั้น เมื่ออาจารย์ ก. จะทำวิจัย จะประสบปัญหาอะไร
 มีบ้าง

ประการแรก ค่าแรงงานประจำวิจัยเหมือนรัฐสงคร ทิน
 เวลา ทินแรงงานและเวลาของอาจารย์ ก. อย่างยิ่ง รัฐสงคร
 เหล่านี้ได้มี การละเมิดต่ออาจารย์ ก. การคุมสอบ การลงทะเบียน
 (อาจารย์ที่ปรึกษา) การตรวจข้อสอบ อาจารย์ ก. วิจัยเขียนอยู่ใน
 วันนั้นแล้วมีข้อเขียนเวลา เป็นทอนคำดังไร คิดตอนกำลังสมอง
 ที่จะเริ่มสร้างสรรคดีสิ่งใหม่ ๆ ทางวิชาการมานาน และอาจารย์ ก.
 ยังไม่หยุดฝัน

ประการที่สอง ปริมาณงานสอนของอาจารย์ ก. ซึ่งคงต้อง
 เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติและกฎเกณฑ์ที่ไว้ในมหาวิทยาลัยปิด
 หัวไป อาจารย์ ก. เคยพบว่า มหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งซึ่งมีลักษณะ
 การดำเนินงานที่แตกต่างจากมหาวิทยาลัยปิดหัวไป น่าที่จะมีการ
 ปรับปรุงระเบียบว่าด้วยหน้าที่การสอนของอาจารย์เพื่อใหม่ให้
 สอดคล้องกับลักษณะของมหาวิทยาลัย เพื่อปรับปรุงระเบียบว่า
 ของผู้สอนให้เหลือเวลาหาสนใจงานวิจัยบ้าง

ประการที่สาม นโยบายทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเปิด
 แห่งนี้ไม่มีในแง่ที่จะพัฒนาความรู้ทางวิชาการ ไม่ปรากฏ
 ทั้งในรูปแผนระยะสั้นหรือระยะยาว มหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่ง
 ถือกันว่าเป็นต้นแบบการพัฒนาระบบราชการ ซึ่งคงต้องประสบประ
 คองตนเองให้สอดคล้องกับบริบททางวิชาการเมืองทุกทุกทุก
 คน นโยบายหลักก็เอกราชกับปัญหาเฉพาะหน้าแต่ละกรณีไป หรือ
 ขอบปัญหาหนักหน่วงไว้ในบางกรณีบางคราว นโยบายดังกล่าวก็
 จะกระทบต่องานวิจัยของอาจารย์ ก. อย่างอาจารย์ ก. โดยทั่วไป
 หน้าที่ในแง่เพิ่มพูนปริมาณงานสอน การผลิตตำรา การผลิตคู่มือ
 กิจกรรมพิเศษในรูปแบบต่าง ๆ ฯลฯ ปัจจุบันนี้ หน้าที่หลักของอา
 จารย์ ก. คือการปรับชีวิตจิตใจร่วมกับนโยบายหลักของมหาวิท
 ทยาลัย อาจารย์ ก. เคยชักมีผลลงกรรวางแผนระยะสั้น ระยะยาว
 ทางวิชาการในหน้าที่ของตนเอง ทอดถอยรับทำแต่ปัญหาเฉพาะ
 หน้าตามนโยบายหลักของมหาวิทยาลัยรามคำแหงเท่านั้น

นอกจากนี้ พัฒนาการทางวิชาการอีกเรื่องหนึ่งซึ่งดูเหมือน
 จะมีความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการและเสริมสร้างบรรยากาศ
 ทางวิชาการให้มหาวิทยาลัยเป็นช่วง ๆ นั่นคือ การปรับปรุงหลัก
 สูตรของคณะต่าง ๆ ทุกที่หรือหับปี กลไกกลายเป็นเพราะปัญหา
 โดยตรงให้อาจารย์ทั้งหลายเอง ตามหลักการบริหารองค์การต่าง ๆ
 (คณะ) มักกล่าวถึงลักษณะการขยายตัวขององค์การไว้ว่า โดย
 ธรรมชาติแล้วองค์การมักขยายตัวเติบโตใหญ่มากขึ้น ๆ หรือขยาย
 อาณาจักรนั่นเอง บรรดาภาควิชาต่าง ๆ ในคณะต่าง ๆ ก็มีได้ห่าง
 ไกลห่างกระชั้นชิด การขยายตัวทางวิชาการซึ่งให้ความเจริญ
 ก้าวหน้าทางวิชาการจึงดำเนินไปอย่างไม่หยุดนิ่งในมหาวิทยาลัย
 รามคำแหง ภาควิชาต่าง ๆ เพิ่มกระบวนวิชา หมวดวิชาเกินมาก
 มาก ถึงผลให้ต้องมีการพิจารณาเรื่องความซ้ำซ้อนของกระบวน
 วิชาที่ผลิตสอนในแต่ละภาควิชาและคณะ ซ้ำผ่านต่างก็ยกเหตุผล
 มาอ้างอ้างประกอบได้ไม่สู้จบสิ้น และผลที่เกิดจากการขยายตัว
 ทางการศึกษาที่มากกระทบอาจารย์ก็คือ การเร่งผลิตตำราประจำ
 กระบวนวิชาที่เปิดใหม่เหล่านั้น ซึ่งจึงกลายเป็นเหตุการณ์ศึกษา
 กันควรรีบเขียนเสียส่วนใหญ่ พอใช้การวิจัยไป

ประการที่สี่ ผลประโยชน์ตอบแทนในรูปแบบต่าง ๆ ที่มหา
 วิทยาลัยเปิดแห่งนี้ได้ตอบแทนงานประจำของอาจารย์ มีส่วนทำให้
 แรงจูงใจทำวิจัยของอาจารย์ได้รับบริด การรวบรวมกลุ่มทำงาน
 วิจัยจึงทำได้ยาก เพื่อนอาจารย์ ก. ส่วนใหญ่พอเอาเงินขวัญ
 ตำรา (เท่าที่จะเจียดเวลาเขียนได้) บ้างก็พอใจกับผลตอบแทน
 ในเชิงสวัสดิการของคณะ เช่น การลงทะเบียน การคุมสอบ การสอน
 นอกเวลา ฯลฯ บ้างก็ถืองานประจำเหล่านี้เป็นชีวิตในเชิง
 เวลาไม่เหลือเพียงพอที่จะมุ่งงานด้านวิจัย

ประการที่ห้า แหล่งความรู้เรื่องการทำวิจัย เมื่ออาจารย์ ก.
 อยากท้าววิจัย เขาอยากต้องการเพิ่มความรู้เรื่องระเบียบวิธีวิจัย
 เขียนคู่มือเขียนข้อสอบ นวัตกรรมเฉพาะสาขาวิชาของตน แหล่ง
 เป็นที่อุดหนุนในการทำและเผยแพร่ผลงานวิจัย สิ่งเหล่านี้คือ
 ภาควิชาการสนับสนุนจากเพื่อนที่เรียนไปด้วยกัน ตั้งแต่หัวหน้า
 ภาควิชา กรรมการคณะ คณะที่ ผู้บริหารมหาวิทยาลัย สภามหา
 วิทยาลัยและหน่วยราชการต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ องค์
 การอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยที่ควรนับบทบาทเข้ามาส่งเสริมเรื่องนี้
 ได้แก่ คณะกรรมการวิชาการ คณะอาจารย์ หน่วยพัฒนาวิชาการ
 อื่น ๆ ของมหาวิทยาลัย ที่จะช่วยศึกษาปัญหาที่เผชิญหน้าอาจารย์
 ก. ซึ่งผลข้อแรกซึ่งถือเอาว่าจะช่วยคืออาจารย์ ก. พันจากรัฐสง
 ครราชการโดยวิธีใดบ้างและแก้ไขบรรยากาศด้านวิชาการให้คลี่
 คลายได้อย่างไร เท่าที่เพื่อนอาจารย์ ก. ในบางคณะทำอยู่ก็ถือเอา
 ไปรับการฝึกอบรมความรู้การทำวิจัย การรวมกลุ่มทำวิจัยโดยทุน
 อุดหนุนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง หรือขององค์กรอื่น ๆ ภายใน
 ประเทศหรือระหว่างประเทศ บางกลุ่มก็ได้รับความสนับสนุน
 จากผู้บังคับบัญชาได้มีผลจากงานประจำได้บ้าง บางกลุ่มก็ค
 ณะมีจัดไว้ไม่ให้กระทบกระเทือนงานประจำซึ่งผู้บังคับบัญชา
 จับตาดูอยู่ในเวลาเดียวกัน บางกลุ่มในบางคณะก็ระดมความเห็น
 เสนอภาคในโอกาสที่จะหาเวลาความรู้เรื่องวิจัย การเตรียมงาน
 วิจัย ๆ อยู่ ความผลักดันเรื่องนี้จะควรมีการหยิบยื่นขึ้นมาพิจารณา
 โดยเปิดโอกาสให้มีการศึกษาเจาะลึกไปยังปัญหาและอุปสรรค
 การวิจัยซึ่งมีลักษณะเฉพาะแต่ละคณะ/สาขาก็ได้

ที่มา: อาจารย์ ก.
 สภาบัณฑิต อียกท้าววิจัย
 เวลา: ปัจจุบัน อนาคต ?
 สถานที่: มหาวิทยาลัยรามคำแหง คลองสามวา
 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

การดำเนินนโยบายการศึกษา

ต่อจากฉบับที่แล้ว

น.ส.วาทย์ นันทนกุล
คณะกรรมการการศึกษา

๕. วัตถุประสงค์ของนโยบาย
ตามหลักการจัดการศึกษาของไทยเพื่อบำบัดความ
ได้แก่ระบบการศึกษาออกเป็นสองระบบ คือ

ก. การศึกษาในระบบโรงเรียน (Formal Education) ซึ่งหมายถึง การศึกษาที่มีกำหนดหลักสูตร เนื้อหาสาระ ระดับความรู้ และระยะเวลาการศึกษาไว้ในนิตยสาร มีอรรถนิตยสารกระทรวงศึกษา นอกจากนี้ยังมีของเนื้อหาสาระวิชาต่าง ๆ ในระดับสูงขึ้นไปมีลักษณะสอดคล้อง และต่อเนื่องกันเนื้อหาสาระวิชาในระดับที่ต่ำกว่า สำหรับโครงสร้างการศึกษาในระบบนี้แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ อนุบาลศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา (รวมทั้งมัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา) และอุดมศึกษา จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนนี้มีหน่วยงานของรัฐบาลรับผิดชอบอยู่หลายหน่วยงานด้วยกันคือ กระทรวงศึกษาธิการ (รับผิดชอบทั้งด้านการศึกษาอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา การฝึกหัดครูและอาชีวศึกษา) เทปบาล ข้าราชการพลเรือน ก่อตั้งบรรษัทส่วนราชการ (หน่วยงานที่ 3 หน่วยรับผิดชอบทางด้านประถมศึกษา) โข 2 หน่วยรับผิดชอบในเขตของตน ส่วนองค์กรบริหารส่วนจังหวัดรับผิดชอบการศึกษา (ประถมศึกษา) และหน่วยงานบริหารส่วนจังหวัด (รับผิดชอบการศึกษาในระดับอุดมศึกษาและการศึกษาอนุบาล ประถมศึกษา และมีอุดมศึกษาเป็นเฉพาะกรณีสำหรับวิทยาลัยที่มิใช่โรงเรียนของรัฐ) สำหรับการบริหารส่วนจังหวัดมีหน่วยงานรับผิดชอบทางด้านมัธยมศึกษา และอุดมศึกษา มีส่วนราชการที่รับผิดชอบต่าง ๆ เช่นนั้น ส่วนการกำหนดหลักสูตรเป็นหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ ยกเว้นในระดับอุดมศึกษาจะอยู่ในความรับผิดชอบของคณะมนตรีวิชาอาชีวศึกษาได้กระทรวงทบวงกรมหรือทบวงของรัฐ

ข. การศึกษานอกระบบ (Non-Formal Education) ซึ่งหมายถึง กิจกรรม และประสบการณ์ที่จัดขึ้นนอกระบบการศึกษาในโรงเรียนภาคปกติ เพื่อส่งเสริมความรู้ความสามารถ ทั้งในด้านความรู้ทั่วไป และวิชาชีพให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ ประกอบอาชีพและทำหน้าที่พลเมืองให้ดีขึ้น จากความหมายอันนี้แสดงว่า การศึกษานอกระบบเป็นการจัดการระบบการศึกษาในรูปแบบของการศึกษาผู้ใหญ่ และแบบอื่น ๆ ที่มีอยู่เป็นการศึกษาในโรงเรียน (การอาชีพ ไร่สวน ป่าภูเขา สโมสรชมรม และแหล่งความรู้อื่น ๆ) สำหรับหน่วยงานที่รับผิดชอบการศึกษาในรูปแบบนี้ ส่วนใหญ่ก็คือ กระทรวงศึกษาธิการ นอกจากนั้นก็มี กระทรวง ทบวงกรม และสถาบันอื่น ๆ ร่วมจัดการศึกษาให้บ้าง สำหรับหลักสูตรในส่วนใหญ่เป็นหลักสูตรเร่งรัด ที่ขึ้นต่อหลักสูตรการศึกษาในระบบโรงเรียนมา นอกจากนี้ก็มีหลักสูตรดำเนินการในด้านอาชีพให้แก่ประชาชนที่ไม่มีวิชาต่าง ๆ ในรูปของการฝึกฝนอาชีพ

๖. ผลของการจัดระบบการศึกษา
การจัดการศึกษาที่ได้อ้างรูปแบบเอาไว้ดังกล่าวมาแล้วในปรากฏผลว่า การศึกษามีได้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการ กล่าวคือ การจัดระบบการศึกษาจะไม่เหมาะสมกับสภาพความต้องการทางเศรษฐกิจ และสังคม การศึกษาในระดับขั้นต้นไม่เปิดเสรีในตัว ทำให้เด็กเรียนหนังสือต่อชั้นต่อไปเรื่อย ๆ แสดงว่า การจัดการศึกษาโดยเฉพาะการศึกษาในระบบโรงเรียนนั้น เป็นการจัดการศึกษาแบบอัตโนมัติโดยการศึกษาให้สูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามแบบอย่างของประเทศที่ร่ำรวย ทำให้มีจำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้นที่ได้รับประโยชน์จากการศึกษาอย่างเต็มที่ ในขณะที่มีคนส่วนใหญ่ออกมาที่ไม่มีมีความรู้พอผ่านออกเขียนได้ หรือหาสภาพเป็นผู้ไร้การศึกษาในที่สุด และเมื่อพิจารณาถึงผลของการจัดระบบการศึกษาแบบนอกระบบนี้ ก็ปรากฏว่าได้ผลตามความต้องการที่แท้จริงของประชาชน เช่นกัน เนื่องจากการให้การศึกษาแบบนอกระบบโรงเรียนนี้มีได้มุ่งเน้นถึงสภาพของโครงสร้างทางเศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ ดังนั้นจึงทำให้ระบบการศึกษาแบบนอกระบบกลายเป็นสิ่งที่ ได้ประโยชน์อย่างสืบเฉพาะไป รวมทั้งการศึกษาแบบนอกระบบการศึกษาผู้ใหญ่ ซึ่งพิจารณาเห็นว่าให้ผลจริงแล้วก็คือ การศึกษาในระบบโรงเรียนแบบนอกระบบนี้ เพื่อแตกต่างกับที่เวลาและระยะเวลาของการให้การศึกษาเท่านั้น (เช่นจัดให้มีการเรียนในสถานที่ ทดลองจาก

การศึกษานอกระบบ (นอกโรงเรียน) ซึ่งมีผลต่อ การศึกษาแบบนอกระบบโรงเรียน - มิได้หลุดพ้นจากปัญหาทางด้านบุคลากรใน การศึกษานอกระบบโดย

๗. ปัญหาทางการศึกษาที่เกิดขึ้นจากการจัดระบบการศึกษาและหลักสูตร

๗. ก. ผลของการศึกษาเท่าที่กล่าวมาแล้ว เป็นผลสืบเนื่องมาจากปัจจัยอันต่าง ๆ ทั้งทางด้านสังคม และเศรษฐกิจ ที่ทำให้เกิดระบบการศึกษาในรูปแบบที่กล่าวมา ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเหล่านี้ และระบบการศึกษา ได้ก่อให้เกิดปัญหาการศึกษาที่วางรูปแบบเอาไว้โดยชัดแจ้ง ดังนั้น และเมื่อเป็นแนวปฏิบัติตลอดมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีนโยบายการศึกษาตามแนวคิดกล่าวนี้ ก็ได้ออกให้เกิดปัญหาที่สำคัญ ๆ หลายประการที่ไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่แท้จริงของกระบวนการให้ การศึกษานอกระบบตามเป้าหมายของการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม กล่าวคือ

๗. ก. ทำให้เกิดปัญหาทางด้านความไม่สัมพันธ์กัน ความสัมพันธ์ของบุคคลในท้องถิ่นต่าง ๆ รวมทั้งไม่สอดคล้องกับสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมด้วย ปัญหาที่เป็นปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งเพราะความต้องการของบุคคลและสภาพแวดล้อมที่ท้องถิ่นแต่ละแห่งไม่เหมือนกัน จะมีการจัดหลักสูตรการศึกษาจากส่วนกลางตามรูปแบบเดียวกัน จึงก่อให้เกิดความสูญเสียทางด้านการศึกษาโดยเฉพาะในด้านคนกับเงิน เพราะเมื่อบุคคลจบการศึกษามาแล้วไม่มีความสามารถที่จะประกอบอาชีพเหมือนเดิม ไม่สามารถหาความรู้มาใช้ได้อย่างเต็มที่ บางครั้งอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ก็มี บางครั้งวิชาที่เรียนไปก็เกินขีดความสามารถที่พวกเขาจะนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้ เช่น ตอนไหนที่มีฝีมือในกรมประจำตัวก็ไปใช้สภาพที่ขาดความมั่นคงไม่มั่นคงในเชิง และในวิถีชีวิตประจำวันนั้นพวกเขามองหาอาหารกินแบบเผือกๆ หรือกินพื้นบ้านเป็นต้น

๗. ข. ทำให้เกิดปัญหาทางด้านความไม่เหมาะสมภาคในการศึกษาของบุคคล ถึงแม้ว่าความเหมาะสมภาคทางการศึกษาจะเป็นสิ่งที่รัฐบาลต้องการให้เกิดขึ้นมาอย่างจริงจัง แต่เนื่องจากความเหมาะสมจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีโอกาสอำนวยด้วย ดังนั้นจากสภาพของการดำรงชีวิตที่แตกต่างกัน ในระหว่างบุคคลในสังคมชนบทและในเมืองที่ชนบทนั้น ย่อมจะทำให้ความเหมาะสมภาคเกิดขึ้นได้ยากมาก และยิ่งเป็นการศึกษาในระดับอุดมศึกษาด้วยแล้ว ความเหมาะสมภาคและโอกาสในการได้รับการศึกษาจึงจะห่างไกลมากยิ่งขึ้น เพราะการศึกษาในระดับอุดมศึกษาถือว่าเป็นการดำเนินงาน ดังนั้น จึงมีกลุ่มบุคคลจำนวนมากที่เมื่อคิดเห็นได้ว่าไม่มีโอกาสรับ ประโยชน์จากการศึกษาแบบนี้

๗. ค. ทำให้เกิดปัญหาการว่างงาน เพราะหลักสูตร การให้การศึกษาในภาพแล้วไม่สอดคล้องกับสภาพความต้องการที่แท้จริงของตลาดแรงงาน โดยเฉพาะการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาที่มุ่งเน้นแต่ภาคทฤษฎีมากเกินไป จนละเลยภาคปฏิบัติที่จำเป็น จึงทำให้ผู้จบการศึกษาเปรียบเสมือนชิ้นไม้ที่เลื้อยแล้วจะไม่ได้ คือขาดความสามารถในการประกอบอาชีพ การศึกษาไม่เกี่ยวข้อง ๆ จนกว่าจะหลุดพ้นจากปัญหาบางประการซึ่ง ทำให้ไม่สามารถขึ้นบันไดในขั้นต้นไม่ได้ หรือได้สูงเร็วขึ้นสูงของกรศึกษาตามระบบไปเลย อย่างไรก็ตามแม้ว่าแนวทางดังกล่าวนี้จะมีโรงเรียนทางที่แท้จริงของประเทศคือพัฒนาการศึกษา ผู้สำเร็จการศึกษาในขั้นสูง ๆ ก็จะได้รับการยกย่องและเป็นผู้มีเกียรติในสังคม แม้ว่าจะมีคำว่า Unemployment ไปติดต่อกันหนึ่งเท่านั้น

๗. ง. ทำให้เกิดแนวทางการเรียนการศึกษาโดยอาศัย การกระทำนี้เป็นหลัก โดยเฉพาะหลักสูตรอันประหลาดและมีอรรถนิตยสาร ซึ่งเป็นปัญหาทางด้านประชากรในเขตอาชีวศึกษาและอาชีวศึกษา-ขาดความสนใจในวิชาชีพ ดังนั้นโอกาสของการมีระดับวิชาความรู้ให้เป็นประโยชน์ต่อความต้องการชีวิตและ การประกอบอาชีพ จึงมีความเป็นไปได้ค่อนข้างยาก ยิ่งไปกว่านั้นเนื้อหาของวิชาการศึกษาหลักสูตรที่อาศัยการท่องจำเป็นหลักนี้ ยังทำให้เกิดปัญหาการเบื่อหน่ายของเด็กในขณะที่ยังเรียน เพราะการท่องจำนั้น เด็กที่ฉลาดสามารถเขียนรู้ได้ว่า พวกเขาไม่จำเป็นต้องอาศัย สติปัญญาและสติปัญญาของความเป็นมนุษย์มาใช้ก็สามารถศึกษาให้จบหลักสูตรและสอบผ่านได้ ดังจะยกเอาวิชาของ การท่องจำมาเปรียบเทียบกับปัญหาของตลาดแรงงานชนิดนี้

๘. นโยบายและแนวทางการพัฒนาการศึกษา
ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 ได้เสนอแนะนโยบายเอาไว้หลายประการที่จะแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ ซึ่งก็นับว่าเป็นก้าวใหม่ของการพัฒนากระบวนการศึกษาของชาติในโอกาสต่อไป แต่อย่างไรก็ตามผู้เขียนมีความเห็นเพิ่มเติมว่า การพิจารณาการศึกษาแบบใหม่ในระบบโรงเรียนที่ เป็นแบบ 4 : 3 : 3 : 2 : 1 (3) มาเป็นแบบ 6 : 3 : 2 : 3 ในปี 2521 นั้นน่าจะคำนึงถึงความยืดหยุ่นของหลักสูตรให้มากยิ่งขึ้น กล่าวคือ ระบบใหม่ไม่ควรจะมีการเพิ่มเติมรายละเอียดโดยเฉพาะในชั้นแรก คือ ชั้นที่เป็น 6 นั้น ควรจะจัดให้มีการยืดหยุ่นของหลักสูตรให้มากขึ้น โดยอาจจะกำหนดหลักสูตรขั้นต้นให้มีหลาย ๆ แผน เพื่อให้เด็กเรียนได้มีอิสระเลือกเรียนได้ตามความสนใจและความสามารถ และตามความต้องการของครอบครัว ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมของท้องถิ่น และสภาพความเป็นไปของชีวิตของบุคคลแต่ละท้องถิ่นเป็นสำคัญ ยกตัวอย่าง เช่น อาจจะต้องกำหนดหลักสูตรในขั้นนี้ เอาไว้เป็น 2 ชั้นตอน คือ 3 ปีแรกให้บรรจุสาระของหลักสูตรโดยในตารางอ่านออกเขียนได้ เป็นหลักสำคัญ และใน 3 ปีหลังเป็นการบรรจุสาระของความรู้ทางวิชาชีพ โดยเน้นการปฏิบัติเพื่อให้สามารถนำมาใช้ประกอบอาชีพได้โดยสะดวกและเปิดเสรีในตัวเอง ข้อสำคัญใน 3 ปีหลังนั้น ต้องคำนึงถึงสภาพของการเป็นประเทศเกษตรกรรมของไทย เป็นพื้นฐานในการจัดการของหลักสูตรให้สอดคล้องกับสภาพของตลาดท้องถิ่น และสภาพของภูมิประเทศที่แตกต่างกันในแต่ละภูมิภาคด้วย

หมายเหตุ บทความนี้เขียนโดยผู้เขียนตั้งใจให้เป็นบทวิเคราะห์ว่า ด้วยการศึกษาในนโยบายการศึกษาของไทย แต่เนื่องจาก จากปัญหาเกี่ยวกับข้อจำกัดทางด้านสติปัญญา ข้อมูล และเวลา ดังนั้น บทวิเคราะห์จึงได้ถูกย่อมาเป็นเพียงแนวความคิดเท่านั้น

1. ไบรลล์ ส่วนหนึ่งของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, การศึกษาในประเทศไทย, 2518 หน้า 9
2. Ibid, p. 2
3. ไบรลล์ มุณี ยอดเพชร, เศรษฐกิจการศึกษา, มหกรรม, อสมมติ โทรสารฉบับ 2, 2520, หน้า 2-5
4. ส่วนหนึ่งของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, op. cit., p. 17
5. Ibid, p. 17
6. Ibid, p. 80
7. สำนักคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, รายงานเศรษฐกิจและสังคม, 2520, หน้า 45
8. สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, op. cit., p. 97
9. ไบรลล์ มุณี ยอดเพชร, นโยบายและแนวทางการพัฒนาการศึกษาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 4
10. ชั้นที่อุดมศึกษา คือระดับประถม, 3 ปี

รายการโทรทัศน์

- วันศุกร์ที่ 28 ตุลาคม 2520
เรื่องเศรษฐกิจ โดย อาจารย์พรเพ็ญ สุวรรณไพจิตร
- วันจันทร์ที่ 31 ตุลาคม 2520
เรื่องสังคม โดย ดร.เฉลียว ฉิมฉิมพร, อาจารย์นิภา ทองไทย
- วันอังคารที่ 1 พฤศจิกายน 2520
เรื่องคณะฯ ลวป. โดย นายสุมน มงคะ ผู้ว่าราชการ และคณะ
- วันพุธที่ 2 พฤศจิกายน 2520
เรื่องธรรมชาติวิถีชีวิต ตอน 6 โดย ผศ.นพพรดำรงศิริ, กรรมการประชาสัมพันธ์
- วันพฤหัสบดีที่ 3 พฤศจิกายน 2520
เรื่องกฎหมายสำหรับประชาชน โดย รศ.ดร.วราวินาสกุศล
- วันศุกร์ที่ 4 พฤศจิกายน 2520
เรื่องคณะฯ ลวป. โดย ผศ.นพพรดำรงศิริ, กรรมการประชาสัมพันธ์

ผู้นำ

อาจารย์อติลา ตุกษ์พิราญ
คณะศึกษาศาสตร์

เมื่อกล่าวถึง "ผู้นำ" บางท่านอาจเข้าใจว่า ผู้บริหารก็คือผู้นำ แต่ความจริงแล้วผู้นำกับผู้บริหารต่างกัน คือ ผู้บริหารมักทำหน้าที่ในเรื่องบริหารวิชาการหรือหน่วยงานที่ตนรับผิดชอบ โดยจะต้องทำให้องค์กรนั้นทำงานได้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่วางไว้ แต่ผู้นำจะต้องนำเอาความคิดใหม่ วิธีการใหม่มาใช้ ให้ความสำคัญแก่ผู้ตาม มีการป่าวขวัญ และมีการติดต่อกับผู้ตามตลอดเวลา ฉะนั้น ผู้นำอาจจะเป็นผู้บริหารได้ แต่ผู้บริหารไม่จำเป็นต้องมีลักษณะความเป็นผู้นำเสมอไป

แบบของกรเป็นผู้นำ
ลักษณะผู้นำแบบใดจึงจะเป็นที่พอใจของกลุ่ม? สำหรับในเรื่องนี้ได้มีการทดลองซึ่งแสดงถึงลักษณะของผู้นำแบบต่างๆ ที่มีผลต่อขวัญ และพฤติกรรมโดยทั่วๆ ไปของกลุ่ม การทดลองที่น่าสนใจหนึ่งคือการทดลองของเลวินและคณะ (Lewin et al., 1939) และของไวท์และลิปพิทท์ (White & Lippitt, 1960) กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชายอายุ 10 ปี โดยให้ทั้ง 3 กลุ่ม มีผู้นำกลุ่มซึ่งมีลักษณะต่างๆ กัน 3 แบบ คือ

1. ในสภาพการณ์อันแรก ผู้นำจะมีลักษณะเป็นแบบอิตาเลียน (Authoritarian leader) คือจะเลือกทำกิจกรรมโดยการตัดสินใจของตนเองแต่เพียงคนเดียว เป็นผู้คอยออกคำสั่งให้สมาชิกในกลุ่มทำกิจกรรมต่างๆ ขึ้นตอน มีการคำพยานวิพากษ์วิจารณ์สมาชิกในกลุ่มบ่อยๆ และปฏิเสธในการที่จะรับฟังความคิดเห็นใดๆ ของกลุ่ม

2. ในสภาพการณ์ที่สอง ผู้นำจะมีลักษณะเป็นแบบตามสบาย (Laissez faire leader) คือไม่มีการนำกลุ่ม ให้ออกสกลุ่มมีอิสระในการที่จะเลือกทำกิจกรรมต่างๆ ตามใจชอบ นอกจากนี้ ผู้นำจะไม่เข้าร่วมในกิจกรรมใดๆ ของกลุ่ม และไม่มีการให้ความคิดเห็นใดๆ แก่กลุ่มสมาชิกเลยจากจะมีผู้นำ

3. ในสภาพการณ์ที่สาม ผู้นำจะมีลักษณะเป็นแบบประชาธิปไตย (Democratic leader) คือ จะกระตุ้นให้เด็กเริ่มมีการอภิปรายออกเสียงถึงกิจกรรมที่ทำ มีการแบ่งงาน ให้คำแนะนำแก่กลุ่มบ้างตามสมควรแต่ไม่ใช่ออกไปเพื่อหมดทุกอย่าง นอกจากนี้ยังมีการเข้าร่วมในกิจกรรมของกลุ่มโดยให้คำแนะนำต่างๆ ตามความเหมาะสม

แต่ละกลุ่มจะทำงานร่วมกันในลักษณะต่างๆ ภายใต้ผู้นำในแต่ละแบบดังกล่าวเป็นระยะเวลาหนึ่งประมาณ 6 สัปดาห์ ผลจากการทดลอง พบว่า บรรดาเด็กต่าง ๆ ซึ่งสร้างขึ้นโดยผู้นำแต่ละแบบนั้นจะมีผลต่อพฤติกรรมอย่างมีนัยสำคัญ นั่นคือ เมื่อกลุ่มอยู่ภายใต้การนำของผู้นำแบบตามสบาย สมาชิกในกลุ่มจะมีความร่วมมือกันน้อย มีความเบื่อหน่ายและสิ้นหวัง เมื่อผู้นำเห็นออกจากห้องไป สมาชิกในกลุ่มจะมีความรู้สึกห่างเหินต่อกัน และเริ่มมีความรู้สึกในทางที่อาจจะทำลาย (Destructive)

ภายใต้การนำแบบอิตาเลียน สมาชิกในกลุ่มทำงานกันมากขึ้น ถึงแม้ว่าจะมีลักษณะความเป็นตัวของตัวเองน้อย และไม่มีความคิดริเริ่มในการทำกิจกรรมใดๆ ที่เป็นของตนเองก็ตาม อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้นำออกจากห้องไป นักเรียนจะหยุดทำงานทันทีราวกับว่าพวกเขาตั้งใจที่จะได้ปลดภาระจากงานซึ่งเขาจำต้องทำ และเมื่อมีบุคคลอื่นวิพากษ์วิจารณ์งานของเขา เด็กพวกนี้จะไม่มีการตอบโต้ใดๆ แต่จะกล่าวว่า "ผู้นำของเราบอกให้เขาทำเช่นนั้น" ในสภาพการณ์ภายใต้การนำแบบอิตาเลียนนี้จะมีผลต่อความสัมพันธ์ของเด็กแต่ละคนด้วย นั่นคือ เด็กบางคนในกลุ่มจะกลายเป็นคนที่มีลักษณะไม่ต่อสู้ดิ้นรน และเฉื่อยชา บางคนจะเริ่มมีลักษณะก้าวร้าวเมื่อได้โอกาสและมีแนวโน้มที่จะเป็นคนที่ชอบโยนความผิดให้กับผู้อื่นเมื่อผู้นำออกจากห้องเรียนไปแล้ว

ภายใต้การนำแบบประชาธิปไตยนั้น งานของกลุ่มจะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มีการแสดงความคิดเห็นที่เป็นของกลุ่มเอง มีกำลังขวัญสูง และสมาชิกในกลุ่มจะมีความรู้สึกที่เป็นศัตรูต่อผู้นำหรือต่อบุคคลในกลุ่มเดียวกันน้อย เมื่อผู้นำจากชั้นเรียนไป นักเรียนเหล่านี้จะยังคงทำงานต่อไป และเมื่อมีบุคคลอื่นมาวิพากษ์วิจารณ์งานของเขา เด็กพวกนี้ก็จะรวมกลุ่มกันต่อสู้กันดี

ผลการสอบถามถึงความชอบในลักษณะผู้นำแบบต่างๆ ปรากฏว่ามี 95 % ของนักเรียนที่ตอบว่าชอบลักษณะผู้นำแบบประชาธิปไตยมากกว่าผู้นำแบบอิตาเลียน และมี 75 % ของนักเรียนที่ตอบว่าชอบผู้นำแบบตามสบายมากกว่าผู้นำแบบอิตาเลียน

จากภาพทดลองที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่ชอบผู้นำแบบประชาธิปไตยและผู้นำแบบตามสบายมากกว่าผู้นำแบบอิตาเลียน อาจจะเป็นเพราะว่าลักษณะของผู้นำทั้งแบบประชาธิปไตยและแบบตามสบายนั้นทำให้บุคคลที่ทำงานด้วยความรู้สึกเป็นกันเอง ไม่ยึดถือและเป็นอิสระมากกว่าอยู่ภายใต้การปกครองของผู้นำแบบอิตาเลียน ซึ่งมีมักจะใช้คำสั่งอำนาจและความเห็นของตนเองเป็นใหญ่ อย่างไรก็ตาม ถ้าต้องการนำเอาผู้นำแบบอิตาเลียนและแบบประชาธิปไตยมาผสมกันจะสำเร็จตามเป้าหมายตามสมควร สมาชิกในกลุ่มจะมีความร่วมมือกันน้อย ปล่อยให้หน่วยงานดำเนินไปตามแบบตามบุญตามกรรม ทั้งนี้เพราะผู้นำแบบตามสบายไม่มีลักษณะที่จะจริงจังให้สมาชิกทำงานกันอย่างจริงจัง ถ้าพิจารณาเปรียบเทียบระหว่างผู้นำแบบอิตาเลียนกับแบบประชาธิปไตยจะเห็นว่า ถึงแม้ว่าทั้ง 2 กลุ่มจะทำงานมากขึ้นก็ตาม แต่สมาชิกในกลุ่มที่มีผู้นำแบบอิตาเลียนจะไม่มีความรู้สึกในการทำงาน เพราะจะเกิดความรู้สึกที่ถูกรังแกบังคับให้ทำงานตลอดเวลา ฉะนั้น บุคคลพวกนี้ถ้าเมื่อใดก็ตามที่เงินของตนไม่อยู่พวกนี้ก็จะเข้าลักษณะสุภาพคิดว่า "แนวไม่อยู่ หนูจะเว้า" ทั้งนี้ ซึ่งต่างจากสมาชิกของกลุ่มที่มีผู้นำแบบประชาธิปไตย เพราะเมื่อผู้นำไม่อยู่เขาก็ยังทำงานต่อไปเช่นเดิม

อย่างไรก็ดี ในแง่ของการทำงานให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์แล้ว ผู้นำแบบอิตาเลียนจะมีประสิทธิภาพสูงกว่าแบบประชาธิปไตย ทั้งนี้เพราะผู้นำจะเป็นผู้สั่งให้ปฏิบัติและผู้ตามก็จะปฏิบัติตามให้จนสำเร็จเรียบร้อยก่อนที่ แต่ถ้าเป็นแบบประชาธิปไตย การทำงานก็จะมีการปรึกษาหารือเพื่อให้ความเห็นที่เป็นประโยชน์คิดเห็นร่วมกัน ซึ่งอาจจะทำให้งานสำเร็จช้ากว่าแต่ผลดีของแบบประชาธิปไตยก็คือ เมื่องานสำเร็จแล้วคนที่ทำงานแล้วจะเกิดความสุข ความสำเร็จและความภูมิใจ ในขณะที่แบบอิตาเลียน คนที่ทำงานแล้วจะไม่มีความสุข ไม่เกิดความภูมิใจและมีความรู้สึกตัว

จากลักษณะของผู้นำทั้ง 3 ประเภทที่กล่าวมา จะเห็นว่าผู้นำไม่ควรขาดคุณสมบัติดังต่อไปนี้คือ

1. ต้องมีความสามารถในการทำงาน เข้ากับคนอื่นได้ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี 7. ที่สำคัญคือ ความสามารถในการทำงานที่คนรอบข้างยอมรับ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่มีผู้นำจะขาดเสียไม่ได้
2. ความสำเร็จที่ตนมีมาก่อน เช่นความสำเร็จทางการศึกษา หรือความสำเร็จจากการทำงานที่ได้รับความสำเร็จมาแล้วในอดีต ผู้นำบางคนถ้าไม่เคยมีความสำเร็จทางด้านการศึกษา หรือไม่เคยมีผลงานที่น่าเชื่อถือมาก่อน ก็อาจจะทำให้ผู้ติดตามความเคารพนับถือลงไปได้
3. ความรับผิดชอบ ผู้นำหรือผู้บริหาร ถ้าหากความรับผิดชอบก็จะทำให้หน้าที่ที่หรือที่รับผิดชอบอยู่ประสบความสำเร็จ ไม่บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้
4. การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ผู้นำที่ดีควรจะได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มบ้าง มิใช่ทำตัวห่างเหินจากกลุ่ม เพราะการที่ได้เข้าร่วมทำกิจกรรมกับกลุ่มจะทำให้เกิดความใกล้ชิดได้ทราบปัญหาของสมาชิกในกลุ่ม และจะให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อกัน
5. ฐานะทางเศรษฐกิจ ผู้นำควรจะมีฐานะดีพอสมควร เพราะจะได้ไม่พัวพันถึงปัญหาทางด้านเศรษฐกิจของตนเอง แต่จะมุ่งหวังไปในเรื่องของการทำงานให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

ตำราใหม่ที่มีจำหน่ายแล้ว

เลขที่หนังสือ	20264	รหัส	AV 223	ชื่อวิชา	การถ่ายภาพเบื้องต้น	ผู้แต่ง	อาจารย์ร่วมศักดิ์ แก้วปลั่ง	ราคา	19 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20267	รหัส	PY 110	ชื่อวิชา	แนวคำอาคม-คำคาถาภูมิวิทยารวมและศาสนา	ผู้แต่ง	อาจารย์สุวรรณ เพชรนิล	ราคา	5 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20278	รหัส	LA 444	ชื่อวิชา	ทศ.ศุภกาภ	ชื่อเรื่อง	อาจารย์มานิต วิชาเต็ม	ราคา	6 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20281	รหัส	SO 377 (ชุด 4)	ชื่อวิชา	พฤกษศาสตร์ร่วม	ผู้แต่ง	อาจารย์ศิริพรรณ อารทวิวัฒน์	ราคา	22 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท

พระปียมหาราช

ต่อจากหน้า 1

เรื่องไฟไหม้เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่รัชกาลที่ 5 ทรงกังวล พระทัย เพราะกรุงเทพฯ นั้นไฟไหม้ติดต่อกันหลาย ๆ คืน ทรงมีความกังวลห่วงใยในความเดือดร้อนของราษฎรเป็นอันมาก เราคงตระหนักได้เสียว่า ความทุกข์ของราษฎรก็คือความทุกข์ของพระเจ้าแผ่นดิน ดังนั้น รัชกาลที่ 5 จึงมีรับสั่งไปยังผู้ที่เกี่ยวข้องให้จัดการป้องกันและแก้ไขโดยเต็มความสามารถ ดังความในพระราชหัตถเลขาว่า "...ไฟไหม้ที่เห็นปรกติกัน ให้คิดอ่านป้องกันด้วยอุบายแต่กำลังสถานโดยสถานหนึ่ง หรือป้องกันไม่ให้ออกย่างใดให้บอกมาให้ทราบ..." (ที่ 25/2520 ร.ศ. 113) "...นี้จะสิ้นอำนาจสิ้นกำลัง ที่จะระงับไฟไหม้เสียจริงแล้วหรือ ถึง 3 คืนติดกันมาแล้ว จะคิดอ่านอย่างไร ถ้าไฟไม่หยุดไหม้แล้ว อย่างเช่นบ้านเลข 5 ให้มาบอกคอยประจำออกฝึก สำหรับจะได้วิ่งไปดับง่าย ๆ กว่าจะหาเรื่องไฟไหม้จึงค่อยออกไป..." (ที่ 26/2534 ร.ศ. 113)

การปฏิบัติงานของข้าราชการไทยนั้น ความรับผิดชอบก็การทำงานแบบวิชาชีพเช่นเดียวกับที่ สวรรค์เห็น ๆ กันอยู่ รัชกาลที่ 5 ทรงพระราชปารถนไว้ในพระราชหัตถเลขาหลายที่หลายแห่ง ทั้งผู้ที่เป็นเสนาบดีและพวกข้าราชการชั้นผู้น้อย อย่างเช่นเสนาบดีกระทรวงนครบาล เป็นต้น ในพระราชหัตถเลขา กล่าวไว้ว่า "...เธอไม่ได้วิชาหนังสือราชการ ตามที่สมควรจะรักษา จะว่ากระทรวงเมืองมีการคำนวณการอื่น จึงต้องนำไปเสนอที่ปากก็ถามเด็ก ขอบที่จะมีดีบุขานสำหรับตัว เมื่อเวลาอ่านแล้วก็เก็บลงในหีบหรืออ่าน เมื่อไปออกฝึกก็พาไปให้เก็บเข้ระเบียบ นี่ขอไม่ได้ทำเช่นนั้น เมื่อรับหนังสือแล้วก็ทิ้งให้ปลิวไปปลิวมา เวลาต้องการหาไม่ได้...การที่เธอไม่คอยหนังสืออุทธรณ์การออกเงินเดือนเสียวันหนึ่ง ครบวันระหว่างนั้น 43 วัน... ให้คิดเอาขวัญที่ไม่ได้คอยหนังสือ วันละ 1 บาท เป็น 43 บาท ส่งเป็นเงินยมหหลวง..." (ที่ 11/390 ร.ศ. 123) เรื่องบางเรื่องทรงสั่งการไปแล้วไม่ได้ผล ก็ตรัสประชดเอาหนัก ๆ เพราะแต่ละเรื่องต้องทรงเรียกผู้ที่เกี่ยวข้องเข้ามาสอบถาม ผู้ถูกถามก็จะต้องแก้ตัวเป็นพิธีอัน

เลขที่หนังสือ	20311	รหัส	GM 204	ชื่อวิชา	คู่มือ	ผู้แต่ง	อาจารย์ศิวาพร พันธุ์เพ็ง	ราคา	4 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20244	รหัส	PH 417	ชื่อวิชา	OPTICS	ผู้แต่ง	อาจารย์อรรถพร พันธุ์ไฟ	ราคา	38 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20227	รหัส	PC 405	ชื่อวิชา	แนวความคิดทางจิตวิทยา	ผู้แต่ง	อาจารย์จิตวิทยาณี วัฒนสินธุ์	ราคา	23 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20225	รหัส	PC 307	ชื่อวิชา	จิตวิทยารัฐ	ผู้แต่ง	อาจารย์มนสิลา สุวรรณมาลิน	ราคา	15 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20219	รหัส	MA 111	ชื่อวิชา	ใจทย์แบบฝึกหัด	ผู้แต่ง	อาจารย์สุทอง โดประเสริฐ	ราคา	3 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20229	รหัส	PS 213 (H)	ชื่อวิชา	พรรคการเมืองและกลุ่มผลประโยชน์	ผู้แต่ง	อาจารย์วิภาดา นาศิริกุลกิจ	ราคา	27 บาท	ค่าส่ง	4.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20210	รหัส	ED 103	ชื่อวิชา	คู่มือวิชาปฐม	ผู้แต่ง	ศ.ดร.ศิริมณี ณ นคร	ราคา	7 บาท	ค่าส่ง	3.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20204	รหัส	PS 335	ชื่อวิชา	การเมืองเอเชีย 1	ผู้แต่ง	อาจารย์วิเชษฐ เทพเฉลิม	ราคา	24 บาท	ค่าส่ง	4.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20175	รหัส	LA 205	ชื่อวิชา	คำอธิบาย ปพพ.ว่าด้วยวิชาชีพ, แลกเปลี่ยนให้	ผู้แต่ง	อาจารย์สุวิทย์ นิมน้อย	ราคา	21 บาท	ค่าส่ง	4.75 บาท
เลขที่หนังสือ	20153	รหัส	LA 410	ชื่อวิชา	ทศ.ระหว่างประเทศแบบเทศเมือง (ภาคสงคราม)	ผู้แต่ง	ดร.ศิริวัฒน์ สุภรณ์ไพบูลย์	ราคา	17 บาท	ค่าส่ง	4.75 บาท

ปัญหาการศึกษา

เรียน บรรณาธิการข่าวรามาแพง

มหาวิทยาลัยรามคำแหง คือไม่ได้ลงทะเบียนเรียน 3 Semesters แล้ว ที่ลงทะเบียนครั้งสุดท้ายเทอม 2 ปีการศึกษา 2518 จากนั้นมีความจำเป็นบางประการไม่ได้มาลงทะเบียนเรียน และขาดการติดต่อกับทางมหาวิทยาลัย

อยากทราบว่ามีสิทธิ์ในการลงทะเบียนเรียนในเทอม 2 ปีการศึกษา 2520 หรือไม่ ถ้ามีต้องเสียค่าใช้จ่ายพิเศษอะไรหรือไม่ เช่น ค่ารักษาสุขภาพก่อนหลัง เป็นต้น

จึงเรียนถามมาเพื่ออยากทราบและหวังว่าคงได้รับคำตอบจากท่านโดยเร็ว

เคารพ

น.ร.รามคำแหง

มีต่อ

ชำระค่ารักษาสุขภาพภาคละ 150 บาท (ภาคปกติ) ยื่นหลักฐานครบ

...บรรณาธิการ

1. ผมเกิด พ.ศ. 2500 เพื่อนเกิด พ.ศ. 2499 เรียน ร.ด. ปี 3 ขอผ่อนผันการคัดเลือกเกณฑ์ทหารแล้ว หากผลการสอบไม่ถึง 9 หน่วยกิต ยังมีสิทธิ์ผ่อนผันการเข้ารับราชการทหารหรือไม่

2. ถ้ามีสิทธิ์ จะต้องยื่นหลักฐานอะไรอีกหรือไม่

3. ถ้าไม่มีสิทธิ์ผ่อนผัน ควรแก้ไขอย่างไรในกรณีที่ยังไม่ต้องเข้ารับการศึกษาเลือกการเกณฑ์ทหารปี 2521 นี้ ขอชี้แจงให้หนักหนาทราบ ดังนี้

1. ไม่มีสิทธิ์ยกเว้นการเข้ารับราชการทหารอีกต่อไป เพราะตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยว่าด้วยการศึกษา เช่น ระเบียบข้อบังคับที่ 1 เฉพาะปีการศึกษา 2520 พ.ศ. 2520 ข้อ 8.4 คือ "นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนในภาค 1 และมาสอบได้ตามวัน เวลา และสถานที่ที่มหาวิทยาลัยกำหนด นักศึกษาผู้ใดไม่มาสอบได้ หรือมีผลการสอบได้ในภาค 1 ต่ำกว่า 9 หน่วยกิต ให้ถือว่าสถานภาพการเป็นนักศึกษาของผู้นั้นสิ้นสุดลงแล้ว" เมื่อสถานภาพการเป็นนักศึกษาสิ้นสุดลงแล้ว มหาวิทยาลัยต้องดำเนินการจำหน่ายหนังสือการเป็นนักศึกษาวิชาทหาร ตามระเบียบของกรมการรักษาดินแดน ว่าด้วยการมีวิชาทหาร พ.ศ. 2516 ข้อ 27.1.4 คือ "ห้ามหรือออกจากสถานศึกษาวิชาทหารที่กำลังเรียนอยู่" ดังนั้น มหาวิทยาลัยจึงต้องจำหน่ายหนังสือการเป็นนักศึกษาวิชาทหารแก่เพียงนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เฉพาะปีการศึกษา 2520 ที่สอบได้ต่ำกว่า 9 หน่วยกิตเท่านั้น นักศึกษาปีการศึกษาอื่นไม่อยู่ในข่ายนี้

เมื่อมหาวิทยาลัยจำหน่ายหนังสือการเป็นนักศึกษาวิชาทหารแล้ว การยกเว้นการเข้ารับราชการทหารกองประจำการที่ได้ยื่นหลักฐานไว้แล้ว ก็หมดสิทธิ์ไม่อยู่ในฐานะการยกเว้นอีกต่อไป

- 2. คู่ค้าสอบข้อ 1
- 3. ไม่มีวิธีแก้ไขที่จะไม่ต้องเข้ารับราชการทหารแต่อย่างใด

หัวหน้าแผนกสวัสดิการนักศึกษา

"พรรคคนจากนักศึกษา และพรรคคนจากอาจารย์" เป็นความคิดกันของนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอนนั้น โดยแยกกันที่นำขอเทวโน จ.ร. นั้น จ.ร. ไม่จำเป็นต้องกันห้องด้วยตนเองไป

พระปียมหาราช

ต่อจากหน้า 4

คงจะทราบดีว่าสถานการณ์เช่นนี้มากจนจึงคิดว่า "...จะต้องทนตบปากพระเทวธิดีกฎเกณฑ์หนึ่ง..." (ที่ 43/427 ร.ศ. 119)

สิ่งเหล่านี้เป็นเงาของการปฏิวัติงานของข้าราชการ คือมีทั้งคนที่ทำงานจริงกับคนที่เกี่ยวข้องกันไม่รับผิดชอบและสิ่งเหล่านี้เองที่รัชกาลที่ 5 ทรงพยายามแก้ไขหาหนทางที่สมควรเพราะ

เนื่องจากมีตัวอย่างให้เห็นและรัฐบาลราชการนี้เอง ในเรื่องของรัฐวิสาหกิจ รัชกาลที่ 5 จึงไม่มีพระราชดำริจะให้หลวงเป็นผู้นำ

แต่มีพระราชประสงค์ให้เอกชนทำมากกว่า เพราะเอกชนทำงานแล้วหลวงควบคุม ย่อมให้ผลประโยชน์มากกว่าที่หลวงจะทำเอง

ดังความในพระราชหัตถเลขาที่กล่าวถึงการรถไฟซึ่งคิดสร้างไว้ ปลายคลองเจดีย์บูชา จังหวัดนครปฐมว่า "...อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้า

รถไฟเป็นของหลวงแล้วเป็นไม่ได้การแน่ ถ้าจะทำแล้วขอให้เป็นของกำนัน เป็นแต่คอเวอนแมนก็ให้เข้าให้ยืมรถไฟเมืองกระบือ

อย่างหนึ่งอย่างใดจึงจะได้ ข้าพเจ้าทางรถไฟของหลวงแล้ว เป็นต้องนิยมนายเป็นทั้งยืมรถไฟทั้งสองสายเลย..." (ร.ที่ 206 ร.ศ. 103)

ก็คงจะเห็นกันอยู่ในปัจจุบันแล้วว่า รัฐวิสาหกิจหลายแห่งเป็นไปดังพระบรมราชวินิจฉัยของรัชกาลที่ 5 หรือไม่

เรื่องกฎหมาย ในสมัยรัชกาลที่ 5 เราเรียกว่ายังมี มักก่อการทะเลาะวิวาทเหมือนบ้านเมืองไม่มีชื่อมีแป๊ะ รัชกาลที่ 5 นั้น

พระองค์ทรงใช้ความเด็ดขาด บำราบปรามจนสิ้น ดังความในพระราชหัตถเลขาว่า "...เรื่องเงินยืมก็วางตั้งไว้หากินที่บางรัก..

ให้เร่งพิจารณาในส่วนความเรื่องนี้ ให้ได้ลงโทษโดยเร็ว..." (ที่ 32/707 ร.ศ. 114) อีกฉบับหนึ่งกล่าวถึงพระเจ้าอยู่หัว ทรงเห็นว่า

เป็นเรื่องสำคัญจึงให้เสนาบดีจัดการโดยเร็ว "...จะรอกฎหมายอยู่ที่เหมือนเปิดให้กำเริบ ให้เอาคดีรักษาอำนาจแผ่นดิน อย่าให้เสียไปจึงจะชอบ..." (ร.ที่ 51-4.ศ. 1245)

ตำรวจคือผู้ที่รักษาสันติราษฎร์ รัชกาลที่ 5 ทรงพระราชปรารภถึงตำรวจไว้ในหลายที่หลายแห่ง อย่างเช่น ตำรวจวังแก่

ราษฎร ตำรวจวัดโต ดิศโยธ และตำรวจสอบสวนโดยใช้ระบบซ้อม มีการร้องเรียนกันขึ้นในสมัยนั้นเป็นอันมาก รัชกาลที่ 5

ทอดพระเนตรเห็นเองก็มี ที่ได้รับร้องเรียนก็มี อย่างเช่นวันที่เสด็จไปขับไฟ ทอดพระเนตรเห็นตำรวจซื้ออาหารคาวหวานที่ร้าน

ราษฎรที่ถูกไฟไหม้ ทรงกริ้วมาก ได้ตรัสถึงอาจารย์วิเศษองค์ตำรวจว่า "...จะพากันจับหนายเสียทั้งบ้านทั้งเมือง..." (15 ก.พ. ร.ศ. 125)

อีกครั้งหนึ่งทอดพระเนตรเห็นตำรวจที่ตลาดนางเลิ้งกระทำอาชญากรรมทุบขโมยเงินและตบหน้าคนโทซึ่งเดินกะทะใน

เวลาเสด็จ "...จึงเห็นว่า คงมีคนปริศยาไม่ตี ใจคอหยาบช้า เข้าประจำอยู่ในละแวกนั้น ควรจะบังคับให้มาตรวจตรา ถ้าเห็น

ว่าเป็นคนใจร้ายเช่นนี้ ไม่ควรจะให้ไปตีคดีแต่ทุกที่สุราษฎร์ราษฎร..." (ที่ 67/2106 ร.ศ. 127) อีกตอนหนึ่งที่กล่าวถึงระบบ

การได้สวนโดยวิธีซ้อมผู้ต้องหาให้รับสารภาพ ปัจจุบันนี้ก็มีให้เห็นกันอยู่ ใครไม่ถูกกับตัวเองก็ไปฟ้องในความทุกข์เดือดร้อน

คิดนุษย์เช่นนั้น แต่รัชกาลที่ 5 รับสั่งกำชับอย่างหนักแน่นมิให้เกิดขึ้นเช่นนี้เป็นอันขาด ดังในพระราชหัตถเลขาว่า "...การชำระความในกองโตสวน ยังใช้ทนายอยู่...ขอให้ระวังเอาใจใส่

อย่าให้มันเกิดเท่าหมอนอีกกระทึกกันขึ้นได้..." (2 ส.ค. ร.ศ. 119) จะเห็นได้ว่ารัชกาลที่ 5 ทรงสอดส่องดูแลทุกที่ทุกส่วนของ

ราษฎรอย่างเต็มที่ มีความเอาใจในความทุกข์เดือดร้อนของราษฎร เป็นผู้ที่มีพระปรีชาสามารถในด้านปกครองอยากที่จะหา

ผู้ใดเท่าเทียมได้ ทั้ง ๆ ที่ในสมัยนั้น มีวิกฤตการณ์เกิดขึ้นมากมาย แต่ประชาชนก็อยู่เย็นเป็นสุข ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงเป็นที่รักของพสกนิกรของพระองค์ สมดังสมัญญาว่า "พระปียมหาราช"

อาจารย์ทวีศักดิ์ ญาณประเสริฐ คณะมนุษยศาสตร์

จากบรรณาธิการ

การตอบโต้กำลังเป็นไปอย่างรวดเร็ว บ้างตอบตอบโต้

เป็นไปตามวิถีทางของการตอบ) และที่ว่ามีได้บ้างก็บางในก็อนุ

มาเนาจากการตอบทุกครั้ง กล่าวคือ เมื่อมีการตอบต้องมีได้มีตก

เพียงได้มากหรือตกมาก (บางครั้งไม่ตกก็มี) แต่ถ้าตอบแล้ว

ได้ผลเสมอคือไม่ได้ไม่ตกก็เห็นจะมีได้ยากหรือไม่มีเสียเลย

ถ้าเกิดมีผลตอบไม่ได้ไม่ตกก็เห็นจะมีได้ยากหรือไม่มีเสียเลย

ในหัวใจคงมีมากนัก

ก็เพราะเมื่อได้เข้าตอบแล้วก็มีได้มีตกดังข้าง ผู้เข้าตอบ

ทั้งหลายที่ประจักษ์อยู่อยากทราบว่าคุณตอบไปนั้นได้หรือตก

กังวลใจอยู่ไม่หาย เห็นออกห้องตอบมารู้ผลทันทีได้จะเป็นดี ทุก

คนคิดกันอย่างนั้น หรือถ้าหากจะกล่าวหาว่า ไม่เป็นเช่นนั้นทุกคน

หรือก็ได้ ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องยอมรับว่าส่วนใหญ่ที่คิดกันเช่นนี้จริง

บางท่านบางรายมาได้เรื่องจริงคำตอบกับเพื่อน ๆ ต่างก็

อ้างว่าคนตอบถูกคือ จะมีผลตอบบ้างก็เป็นเรื่องปกติวิสัย วิญญู

ชนเช่นที่เข้าตอบก็มีทั้งเป็น เป็นของธรรมดา ได้เรื่องกันไปได้

เรื่องกันมาแล้วตอบกลับตกที่ผู้ เพราะตอบผิดด้วยกันนั่นเอง

หรือบางที่ตอบได้ทั้งผู้

ปัญหาความมาอีก เมื่อตอบไม่ตรงกัน ไม่เหมือนกันแต่

กลับตอบได้ทั้งผู้ ก็แสดงสองไปว่าอาจารย์ตรวจข้อสอบมีมาตรฐาน

อย่างไรหรือไม่ ข้อนี้เป็นข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนประจักษ์มาด้วยตนเอง

ตรวจข้อสอบไปแล้ว นักศึกษาของคณะเขาให้ฟังว่าเหตุที่เขา

ตอบไม่เหมือนกัน จึงตอบได้ทั้งผู้ มันน่าจะเป็นอย่างนั้นหรือ

ได้ คนหนึ่งตอบตก ผู้เขียนเองก็ซิกอะใจ จึงไปค้นสมุดคำตอบ

นักศึกษาผู้หนึ่งดู... มันน่าเข้าใจได้สองข้อ ตอบแตกต่างกันจริง ๆ

แต่ไม่แตกต่างกันไปหมดทุกข้อ การเรียงคำเรียงประโยคต่างกัน

วิธีการตอบการอย่างหลังต่าง ๆ ในเวลาตอบแตกต่างกัน แต่เหตุที่

ทั้งผู้ตอบได้นั้น สอบได้ที่คะแนนรวม ก็เหมือนนักมวยที่ชกกัน

บนเวทีนั่นเอง มีกติกา มีวิธีการ ส่วนการออกหมัดชกถูกอย่างไร

แต่โทษกรรมการเป็นคนคชอูดแล้วให้คะแนน บางทีคนชกเอง

ไม่ทราบหรือกว่าคนได้คะแนนแค่ไหนเพียงใด

ตัวอุทาหรณ์ดังกล่าว บางท่านบางรายก็คงอาจจะสนใจ

ได้ บางรายก็ยังไม่ตกข้อที่รวดเร็ว

ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าท่านสอบเสร็จแล้วหรือยัง ถ้ายัง อย่าว่า

มานั่งกังวลในผลสอบของวิชาที่สอบไปแล้ว แต่จงกังวลว่าวิชาที่

ยังไม่ได้สอบนั้น ทำอย่างไรจึงจะสอบได้

ที่ขอแนะนำว่าทำอย่างไรจึงจะสอบได้นั้นเป็นข้อควร

คำนึงเป็นอันมาก เพราะการถามตนเองแล้วไม่ได้ทำอะไรเพื่อ

ตนเองนั้นดูออกจะเป็นการไร้ประโยชน์ในการคิด ไร้ประโยชน์

ในการนึกกล่าวโดยทั่วไปได้ว่าไม่รู้จักใช้สติปัญญานั้นเอง

สองคิดเห็นเป็นอุทาหรณ์ต่าง ๆ หากคนเราหัวอาหาร ถ้า

นั่งถามตนเองอยู่ว่าทำอย่างไรจึงจะขีมีก็เป็นเรื่องพื้นเผือกเค็มพ

ก็ทำไม่มุ่งหาอาหารแล้ว ถ้าอาหารไม่มีก็ชวนหาอาหาร หา

เมื่อมีอาหารเพียงพอนั้นแหละ ทำจริงนั่งลงรับประทานเถิด แล้ว

จะขีมี เมื่อขีมีแล้วก็คงจะมีปัญญาคิดต่อไปได้ เว้นเสียแต่ว่าปัญญา

มันจะตีบตันเป็นท้อประจักษ์หน้าไม่เสียเท่านั้น

วิสารดี แสงสุช

ชื่อ	ตำแหน่ง	ชื่อ	ตำแหน่ง	ชื่อ	ตำแหน่ง	ชื่อ	ตำแหน่ง
1. นายทอง	อธิการบดี	ประธานกรรมการ	2. นายปรีดี	รองอธิการ	กรรมการ	3. นาย...	กรรมการ
3. นาย...	กรรมการ	4. นาย...	กรรมการ	5. นาย...	กรรมการ	6. นาย...	กรรมการ
7. นาย...	กรรมการ	8. นาย...	กรรมการ	9. นาย...	กรรมการ	10. นาย...	กรรมการ
11. นาย...	กรรมการ	12. นาย...	กรรมการ	13. นาย...	กรรมการ	14. นาย...	กรรมการ
15. นาย...	กรรมการ	16. นาย...	กรรมการ	17. นาย...	กรรมการ	18. นาย...	กรรมการ

